

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2/301, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2013, č. j. MSK 167164/2013, sp. zn. DSH/37736/2013/Már, 067.1 V10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2015, č. j. 18 A 6/2014 - 34,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení u správních orgánů a u krajského soudu

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2013 uložil Magistrát města Frýdku-Místku žalobci sankci (pokutu ve výši 5000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců) za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se dopustil tím, že dne 30. 6. 2013 v 16,33 hodin ve Frýdku-Místku na ulici Hlavní třída ve směru jízdy na Český Těšín pod mimoúrovňovým křížením řídil motorové vozidlo a překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 42 km/h, čímž porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[2] Žalovaný zamítl žalobcovo odvolání dne 17. 12. 2013 a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrdil. Podle něj není pochyb o totožnosti žalobce jako řidiče vozidla; fotodokumentace jednoznačně zachycuje i detail registrační značky, místo měření a hodnotu změřené rychlosti (95 km/h, s tolerancí ± 3 km/h pak 92 km/h); užitý měřidlo bylo technicky způsobilé k měření rychlosti vozidel; měřicí zařízení obsluhovala osoba k tomu odborně způsobilá.

[3] Krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 13. 1. 2015. Uvedl, že rozhodujícím důkazem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem – listina obsahující jednak fotografii zadní části vozidla a detailu registrační značky vozidla, jednak údaje o měřeném vozidle, o použitém měřicím zařízení a o naměřených údajích. Ze záznamu o přestupku včetně dokumentace jednoznačně vyplývá, kde bylo měření provedeno; spolehlivost silničního rychloměru RAMER10C pak byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu, který je založen ve správním spisu, stejně jako osvědčení policistů k provádění měření tímto typem rychloměru. Nelze proto přihlížet k ničím nepodloženým pochybnostem o správnosti měření, které prezentoval žalobce.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že ani správní orgány ani krajský soud nekonstatovaly, že rychlost vozidla byla měřena v souladu s návodem k obsluze; proto nemohl vznášet konkrétní argumenty proti závěru, který nezazněl. Správnost postupu při měření nelze dovozovat pouze ze skutečnosti, že je pořízena fotografie vozidla s čitelnou registrační značkou, a listinný důkaz tedy nelze hodnotit jako „jednoznačný“ (jak to učinil krajský soud) jen proto, že obsahuje fotografii zadní části vozidla a detailu registrační značky. Pokud s ohledem na chybějící údaje o místě měření nelze určit, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze (který zakazuje například měřit v zatáčce), nelze bez dalšího tvrdit, že se tak stalo. Správní orgán znemožnil stěžovateli poukázat na nesprávnost měření, neboť neprovedl návod k obsluze jako důkaz, a zároveň opomenul, že na výstupu z rychloměru chybí GPS údaje o poloze rychloměru, které jsou dle návodu k obsluze vždy vyplňovány automaticky. Stěžovatel tak nemohl prokazovat nesprávnost měření, protože k tomu, aby předložil přesné výpočty úhlu odklonu radarové hlavy, by musel znát přesné umístění rychloměru.

[5] Podle krajského soudu stěžovatel nepředložil takové důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup použitý při měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze. Stěžovatel však nemohl předložit takové důkazy právě proto, že neznal konkrétní umístění rychloměru. Není zřejmé, proč krajský soud považoval důkaz výstupem rychloměru za bezchybný, pokud správnost měření nebyla prokázána. Nesprávně tedy posoudil právní otázku správnosti pořízení důkazu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a současně svůj závěr dostatečně nezdůvodnil [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]; jeho rozsudek by proto měl být zrušen.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Podstata kasační stížnosti spočívá v námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Pokud správní orgán neprovedl důkaz návodem k obsluze měřicího zařízení, nemohou být podle stěžovatele informace získané z tohoto zařízení řádným podkladem pro rozhodnutí; k tomu se stěžovatel dovolává i judikatury Nejvyššího správního soudu. Má za to, že pochybily nejenom správní orgány, ale i krajský soud, který tuto vadu správního řízení neshledal.

[8] S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Rozsudek krajského soudu v první řadě není nepřezkoumatelný; krajský soud reagoval na všechny žalobní námítky, a samo o sobě není na závadu, že tak učinil poměrně stručně. Příslušný žalobní bod, který stěžovatel později vtělil do své kasační stížnosti (fotodokumentace vozidla, měření rychlosti a návod k obsluze rychloměru), zaujímá zhruba 2,5 strany žaloby; převážnou jeho část však tvoří obecně formulovaná či nepodložená tvrzení a citace závěrů z judikatury Nejvyššího správního soudu, která na projednávanou věc mnohdy ani nedopadá, respektive která není s to potvrdit správnost stěžovatelových argumentů. Úkolem krajského soudu není detailně reagovat na každé dílčí sdělení v žalobě, ale rozpoznat podstatu příslušné žalobní námítky a s ní se vypořádat; to krajský soud v této věci udělal.

pokračování

[9] Ani k samotnému hodnocení věci, jak je provedly správní orgány a krajský soud, nemá Nejvyšší správní soud výhrad. Soudu je známa judikatura, která trvá na doložení toho, že měřicí zařízení bylo v rozhodném okamžiku správně použito a obsluhovaly je osoby k tomu způsobilé (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 3 As 29/2011 a 6 As 187/2014); závěry plynoucí z této judikatury je však třeba aplikovat nikoli paušálně, jak to dělá stěžovatel, ale vždy se zřetelem k dané věci – ke konkrétnímu průběhu skutkového děje, k souhrnu shromážděných důkazních prostředků a ke způsobu procesní obrany přestupce (tj. zda byl v řízení aktivní, zda nabízel oproti verzi „úřední“ svou vlastní verzi událostí, zda přinášel konkrétní a zdůvodněné námitky).

[10] V této věci není sporné, že stěžovatele, který v čase a místě uvedeném ve výroku rozhodnutí řídil své vozidlo, zastavili policisté, kteří právě prováděli radarové měření a kteří mu sdělili podezření z přestupku spočívajícího v nadměrně rychlé jízdě. V oznámení o přestupku se stěžovatel k tomuto podezření nijak nevyjádřil; pouze připojil svůj podpis. Policie pak toto oznámení předložila správnímu orgánu prvního stupně spolu s úředním záznamem zasahujícího policisty, záznamem o přestupku (jehož součástí je zejména fotografie celého stěžovatelova vozidla a fotografie detailu registrační značky, jak je zaznamenalo měřicí zařízení; údaje o rychlosti policejního i stěžovatelova vozidla a identifikační údaje měřicího zařízení), ověřovacím listem autorizovaného metrologického střediska vydaným pro použité měřicí zařízení, osvědčením obou na místě přítomných policistů opravňujícím je k ovládání měřicího zařízení a evidenční kartou řidiče. V řízení na prvním stupni se stěžovatel k věci nijak nevyjádřil. Proti rozhodnutí v prvním stupni podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Teprve v žalobě a poté v kasační stížnosti začal zpochybňovat různé okolnosti související zejména s použitím měřicího zařízení; v kasační stížnosti se omezil na námitku, podle níž žádný z orgánů výslovně nezkontroloval, zda bylo měřicí zařízení použito v souladu s návodem.

[11] K takovému zkoumání však podle soudu nebyl důvod. Z judikatury citované stěžovatelem plyne, že skutkový stav musí být zjištěn řádně – tedy pokud přestupce konkrétně zpochybňuje zjištění a podklady správních orgánů a jeho verze událostí se jeví jako možná či logická, je správní orgán povinen odstranit vzniklé pochybnosti typicky výsledkem zasahujících policistů k okolnostem skutku a ke způsobu použití měřicího zařízení, nebo si obstarat od výrobce či ověřovatele měřicího zařízení bližší informace o způsobu, jakým zařízení funguje; přestupcovu verzi nelze stroze odmítnout jen proto, že „správní orgán má na věc jiný názor“. Podnětem k tomu, aby správní orgán dále a důkladněji zjišťoval a prověřoval, však právě musí být zpochybňující tvrzení přestupce; není možné, aby správní orgán v řízení a při formulaci svých závěrů preventivně předjímal všechny myslitelné (ale nevyslovené) námitky, naopak množství a povaha shromážděných důkazních prostředků (nad rámec nezbytného minima) se odvíjí od pochybností, které přestupce správnímu orgánu sdělil.

[12] Zásadním podkladem pro rozhodnutí v této věci byla fotografie z měřicího zařízení, jejíž vzhled, doplňující textové údaje ani vypovídací hodnota nevzbuzují žádné pochybnosti (ani nepřipouštějí žádné subjektivní ovlivnění ze strany zasahujícího policisty). Tyto pochybnosti zjevně nevznikly v průběhu celého správního řízení ani u stěžovatele, který se proti takto zaznamenaným zjištěním až do okamžiku podání správní žaloby nijak neohradil.

[13] Je sice pravda, že účastník může v řízení před správním soudem uplatňovat i takové námitky, které nevznel ve správním řízení, a soud je povinen se jimi zabývat; otázka jiná však je, nakolik může být účastník s takovými námitkami úspěšný, pokud míří do nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V průběhu správního řízení na prvním stupni stěžovatel nijak nezpochybnil zjištěnou rychlost jízdy a způsob měření rychlost; správní orgán prvního stupně proto správně založil své rozhodnutí na záznamu o přestupku a na fotografii opatřené mj. údajem o rychlosti, jakož i na dalších výše citovaných listinách. Ve svém blanketním odvolání stěžovatel opět nevznel jakékoli právní nebo skutkové námitky; žalovaný byl proto povinen přezkoumat jen soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (§ 89 odst. 2 správního řádu), což také učinil a dospěl k závěru, že spáchání přestupku bylo spolehlivě zjištěno.

[14] Tomuto posouzení ze strany žalovaného není možno nic vytknout. Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek spáchal. Domníval-li se, že správní orgán prvního stupně pochybil při zjišťování skutkového stavu, nic mu nebránilo namítnout to již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevné pasivitě stěžovatele v jeho celém průběhu nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (nesprávnosti měření rychlosti) projednat v řízení před správními soudy (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, a ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39).

[15] Cílem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnout soudní ochranu osobám, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, a nedomohly se svých práv před správním orgánem, ač se o to pokusily. V řízení před správními soudy proto nelze posuzovat důvodnost námitky týkající se nesprávnosti skutkových zjištění, která byla účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem.

[16] Na tom nic nemění ani způsob, jakým stěžovatel svou námitku formuloval – totiž že nemohl konkrétně zpochybňovat nesprávnost měření, neboť správní orgán neprovedl návod k obsluze jako důkaz a nevzal v úvahu, že na výstupu z rychloměru chybí automaticky vyplňované GPS údaje o poloze rychloměru. Soud má za to, že na chybějící údaje o poloze rychloměru mohl stěžovatel zcela konkrétně upozornit již v řízení na prvním stupni, tím spíše pak v odvolání. To, že podle jeho názoru chybí ve spisu návod k obsluze, mohl konstatovat nejpozději poté, co se prostřednictvím svého zmocněnce seznámil se spisem před vydáním rozhodnutí o odvolání, a mohl též sdělit, proč je tato listina podle něj pro řízení významná. Nic takového neudělal.

IV. Závěr

[17] Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[18] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože se svou kasační stížností neuspěl; úspěšnému žalovanému pak v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu